

гитѣ разпродадохѣ на Българитѣ не само въ Дряново, но и тукъ въ Търново, и въ Трявна, дѣто тѣ по насетнѣ отидохѣ; и другадѣ. —

Слѣдъ като изложихми жалостнитѣ приключенія въ Дряновскія Монастирь, и за да държимъ жицатѣ на историческитѣ събитія що се случихѣ современно кѣмъ края на Априлия и въ началото на мая въ 1876 година: трѣба да споманемъ че възстаніята въ г. Ряховица и въ Бѣла Черкова, за които по горѣ се разказа, не бѣхѣ единични и уединени, но тѣ бѣхѣ, тѣй да се изразимъ, скопчани съ всичкитѣ други възстаннически движенія, които избухнахѣ или современно, или малко по отпослѣ въ разни мѣста въ България отсамъ и отвѣдъ Балкана; но всичкитѣ тѣ възстанія си имаха средоточнитѣ или централнитѣ по знаменити и по влиятелни градове за главни средоточія, а тѣе послѣднитѣ си имаха клонъове въ по малки градовце, или въ по голѣмитѣ села, а тѣя въ по малки тѣ села, даже и въ колибитѣ; спорядъ това, и възстаніята отсамъ Балкана имаха за средоточень градъ Велико Търново, а Габрово, Горня Ряховица, Бѣла Черкова, Трявна, Севлиево, Ново Село, Дряново и пр. бѣхѣ градовцетѣ, въ които бѣхѣ учредени и установени главнитѣ клонъове. Въ слѣдствие на това, и всяко едно народно движеніе, или възстаніе, що ставаше въ единъ отъ тѣе градове и градовце и въ околноститѣ ѣмъ, произвеждаше едно пріятно или непріятно отразително дѣйствиѣ и надъ другитѣ. Спорядъ това и разоряванъето на Дряновскія Монастирь Св. Архангела Михаила, както и свирепствата, обезчестяваніята и опустошаваніята на дѣвическיא Монастирь при Ново Село въ Севлиевско, и на други много бѣлгарски села и колиби изъ Балкана, ѣще по много раздражихѣ духоветѣ. —